

Fecioară îndoielnică iubirea

Caprar Florin

Fecioară îndoielnică, iubirea,
Ce parcă ar mai vrea, sau... parcă nu,
Mironosiță ce mă poartă cu amăgirea
Jucându-și tot mereu al ei atu,

Această îndoielnică fecioară
Mă face să tresalt când te revăd
Si-n suflet, pe furiș, ea îmi strecoară,
Un nu știu ce și în mine e prăpăd.

Cu aerele ei de domnișoară,
Felină grațioasă, delicată,
Mă amăgește, oare, a câta oară,
Când iarăși cad în plasa-i minunată

Si parcă aș mai vrea să cad odată
In mrejele distinsei domnișoare,
Să simt parfumul ei de altădată,
Chiar de-i făcut din lacrimi reci, amare.

Azi mă scufund în taina-i fermecată,
Cu ochii închiși m-arunc în vraja ei,
Când îi deschid, privirea ta curată
In suflet imi pătrunde prin ai mei.

Ești numai tu, acea, de-o viață întreagă,
Ce mă-nsoțești prin valurile vieții,
Mereu un salvamar ce-o să mă tragă
Spre apa liniștită a bătrâneții.

Căprar Florin